

Patent dodatkowy
do patentu

Zgłoszono: 16.I.1965 (P 111 442)

Pierwszeństwo:

Opublikowano: 3.I.1967

Kl. 64 a, 64

65d 17/02
MKP B 67-b

UKD

SIBLIOTEKA

Współtwórcy wynalazku
i
właściciele patentu

Lechosław Żurański, Warszawa (Polska), Zdzi-
sław Szczubiałka, Warszawa (Polska)

Puszka do konserw

1

Sposób ogrzewania konserw w warunkach naturalnych na potrzeby turystów, żeglarzy, alpinistów, myśliwych itp. jest jednym z pilnych i ważnych obecnie zagadnień przemysłu konserwowego.

W zagadnieniu tym istotne jest to, by konstrukcja puszek umożliwiała łatwość wytwarzania konserw, ich przechowywania a także możliwość załączenia do nich jakiegoś urządzenia lub paliwa, które umożliwiałoby szybkie ogrzanie konserwy niezależnie od warunków, w jakich przebywać będzie jej posiadacz. Jest również ważne, aby urządzenie ogrzewające konserwy było bezpieczne w użyciu i sprawne przez czas trwania gwarancji udzielanej na trwałość konserwy.

Problem konserw z urządzeniem do ogrzewania konserw utrwalonych w puszcze budzi obecnie szerokie zainteresowanie nie tylko w naszym kraju lecz także w innych krajach europejskich.

W Polsce konserwy turystyczne to jest konserwy o odpowiednim składzie i z urządzeniem ogrzewającym nie są jeszcze wytwarzane.

W sytuacji tej został podjęty szereg badań i prób praktycznych, których wynikiem jest opracowanie sposobu zaspokojenia wyżej wymienionych potrzeb przemysłu konserwowego. Sposób ten jest uwarunkowany zastosowaniem do wytwarzania konserw turystycznych puszek będących przedmiotem niniejszego wynalazku.

Wymienione puszki jedynie tym różnią się od

2

znormalizowanych puszek przemysłu konserwowego, że w ich denkach lub wieczkach istnieją wnęki, w których mogą być ukryte różne drobne przedmioty.

5 Zależnie od rodzaju i przeznaczenia przedmiotu, który oprócz konserwy ma być ukryty w puszcze, wnęki wykonane w denkach lub wieczkach puszek bez względu na kształt i wielkość puszek mają różne rozmiary i różne kształty warunkowane jedynie stopniem tłoczności użytej blachy, techniką tłoczenia i średnicą puszek. Również sposób zamknięcia wnęki może być różny.

Na rysunku fig. 1 przedstawia puszkę do konserw według wynalazku skierowaną dnem do 15 góry, w dole otwartą w przekroju pionowym wzdłuż jej średnicy, fig. 2 — puszkę z umieszczonym w jej wnęce krążkiem paliwa w przekroju jak na fig. 1, fig. 3 — puszkę z umieszczoną na niej z boku podpórką w widoku z boku i fig. 4 — puszkę z wyciętym denkiem opartą na 20 podpórce umieszczonej na wyciętym denku, na którego odwróconej wnęce umieszczony jest krążek paliwa w widoku z boku.

Jak widać to na fig. 1, w denku a puszeki b 25 i w kierunku wnętrza puszeki b, wytłoczona jest wnęką c, o postaci małej puszeki okrągłej, otwartej w części górnej.

Średnica wnęki c jest nieznaczna lecz może być ona rozszerzona aż do granic wewnętrznej średnicy puszeki b. Również głębokość wnęki c, bez

względem na jej średnicę może być nieznaczna lub duża, co zależy jedynie od techniki tłoczenia, stopnia tłoczności blachy puszkowej i przeznaczenia puszki.

Zamknięcie przedmiotu we wnęce c umożliwia kapsel e wykonany z cienkiej blachy, kartonu lub tworzywa sztucznego, wciskany między ściany d i wnętrza c.

Puszki z wnękami w denkach lub wieczkach przeznaczone dla przemysłu konserwowego są przydatne nie tylko do konserw z urządzeniem ogrzewającym. Konstrukcja tych puszek umożliwia użycie ich również do konserw bez urządzenia ogrzewającego lecz z dodatkami uzupełniającymi konserwę. Są one przydatne do konserw mięsnych z załączonymi przyprawami (musztarda, chrzan, pieprz itd.) oddzielnie zamkniętymi we wnękach puszek a także do konserw owocowych z witaminą C lub innymi witaminami ukrytymi również we wnękach.

Ogrzewanie konserw zostało zrealizowane w sposób poniżej opisany.

Z wszelkiego rodzaju paliw, które mogą być zastosowane do ogrzewania konserw opakowanych w puszki z wnękami w denkach lub wieczkach pierwszeństwo zostało przyznane paliwom spalającym się płomieniem nie wytwarzającym kopcia i nieprzyjemnie woniących gazów spalinowych. Takimi paliwami obecnie ogólnie przystępnymi są spirytus skażony, butan ciekły (zamknięty w pojemniczku wytrzymałym na ciśnienie 3-ch at), urotropina itd.

Wybór wyżej wymienionych paliw wynika z tego względu, że paliwa te nie powodują przypalania się konserwy w czasie jej ogrzewania. Prócz tego zastosowanie paliw płomieniowych umożliwia posiadaczowi konserwy jej ogrzanie do pożądanej temperatury bez obawy o przegrzanie, bo proces ogrzewania można przerwać w dowolnej chwili (przez zgaszenie paliwa lub przez jego usunięcie), czego nie daje się osiągnąć przy stosowaniu innych paliw.

Z paliw płomieniowych najbardziej praktyczna w zastosowaniu okazała się urotropina, ciało stałe, stosunkowo tanie i produkowane w kraju w ilości dostatecznej do potrzeb, lecz wrażliwe na działanie wilgoci (wilgotna urotropina rozpryskuje się w czasie palenia i jest przez to niebezpieczna w użyciu).

Zawilgocenie urotropiny może następować w czasie przechowywania konserw w magazynach, podczas ich transportu i dystrybucji. Z tego względu zaszła konieczność odpowiedniej modyfikacji tego paliwa, co zostało osiągnięte przez stopienie 3-ch części wagowych sproszkowanej urotropiny z 1-dną częścią wagową parafiny lub cerezyny. Inną stosowaną odmianą zabezpieczenia urotropiny przed nawilgoceniem jest zalanie krążka urotropiny, umieszczonego w kapslu, zalewą z 4-ch części wagowych parafiny i jednej części wazeliny.

Są to sposoby znacznie tańsze niż stosowanie tak zwanych kapsli kołnierzkowych z uszczelką gumową, aczkolwiek i one mogą być użyte z dobrym wynikiem praktycznym.

Pierwszeństwo przydatności użytkowej przyzna-

ne tu urotropinie lub jej stopom wynika także z tego względu, że w koncepcji puszek z wnękami w denkach lub wieczkach może być ona użyta bez potrzeby stosowania odpowiednich pojemniczków, które są konieczne w przypadku użycia paliw ciekłych ukrywanych we wnękach.

Urotropina lub jej stop są użyte pod postacią krążka dopasowanego wymiarami do wewnętrznych wymiarów kapsla, przeznaczonego do zamykania wnętrza w denku określonej puszki.

Następnym elementem urządzenia ogrzewającego puszki do konserw turystycznych jest podpórka wykonana z cienkiej czarnej blachy nałożona na płaszczyznę puszki i umocowana do niej naklejoną etykietą obwolutową. Podpórka jest konieczna do podpierania puszki w czasie ogrzewania konserwy płomieniem palącego się krążka paliwa wyjętego z kapsla, ułożonego pod puszką i zapalonego zapalniczką.

Puszki wykonane w sposób wyżej podany mają wygląd zwykłych puszek z konserwą, mogą być układane w sposób dotychczas przyjęty, pakowane do znormalizowanych opakowań transportowych i łatwo przenoszone z rzeczami ich nabywców.

Wyżej wymieniony sposób wykonania puszki, posiadającej urządzenie do nagrzewania konserwy ilustrują załączone rysunki.

Jak to jest uwidocznione na fig. 2, która przedstawia puszkę z konserwą w przekroju pionowym wzdłuż jej średnicy w denku a puszki b istnieje wnęka c. Puszka b jest przedstawiona w położeniu dnem do góry. We wnęce c umieszczony jest krążek paliwa f, wykonany z urotropiny, przy czym wnęka c jest osłonięta kapslem e wciskniętym we wnękę.

W puszkach z konserwą dla alpinistów, grotolazów i turystów zagranicznych we wnęce c o odpowiedniej wielkości, oprócz paliwa ukryte są: kluczyk do otwierania puszki, kartonowe zapalniczki, serwetki do wycierania rąk i różne przyprawy, co nie było jeszcze stosowane w żadnym ze znanych dotychczas sposobów przygotowania puszki do ogrzewania konserw.

Do konserw z wyżej wymienionymi dodatkami może być użyta zarówno puszka z wnęką zamykaną kapslem jak i puszka zamykana nakrywką.

Na fig. 3 uwidoczniona jest puszka b z przyłożoną do jej płaszczyzny podpórką g, odpowiednio wygiętą i dokładnie przylegającą do płaszczyzny puszki b w widoku z boku. Podpórka jest wykonana z cienkiej czarnej blachy zabezpieczonej przed korozją odpowiednim lakierem. Ma ona postać długiego prostokąta, którego długie boki są odpowiednio ząbkowane. Przestrzenie istniejące między zębami podpórki mają ułatwić dopływ powietrza do paliwa w czasie nagrzewania konserwy opartej na podpórce. Długość podpórki równa się 3/5 obwodu puszki, do której podpórka jest użyta a jej wysokość zależy od wielkości puszki określonej konserwy, bo to wpływa na wielkość ładunku paliwa a to z kolei decyduje o wysokości płomienia, lecz wysokość podpórki nie przekracza 80 mm. Podpórka jest umocowana do płaszczyzny puszki etykietą obwolutową naklejo-

na na płaszczyznę puszek. Etykieta jest wykonana z grubego papieru (0,3 do 0,4 mm). Zwiększona grubość etykiety wynika z tego faktu, że według wynalazku została jej przeznaczona rola izolatora mającego zabezpieczać rękę użytkownika konserwy przed oparzeniem gorącą puszką w czasie spożywania konserwy. Prócz tego etykieta może być użyta do osłony płomienia palącego się paliwa przed ewentualnymi podmuchami wiatru np. w przypadku ogrzewania konserwy w warunkach naturalnych.

Na fig. 4 uwidoczniła jest otwarta już puszka b, oparta na podpórce g, umieszczonej na denku a wyciętym z puszek b w widoku z boku. Na denku wnęki c wieczka a ułożony jest krążek paliwa f, który może być zapalony płomieniem zapalniczki.

Czas ogrzewania konserwy do temperatury 80°C zależnie od wielkości puszek oraz rodzaju zawartej w niej konserwy trwa w temperaturze otoczenia 0° C od 4 do 10 minut a koszt puszek do nagrzewania konserwy w porównaniu z kosztem zwykłej puszek takiej samej wielkości jest wyższy zaledwie o 0,6 do 1,2 zł, wliczając w to podpórke, kapsel i etykieta.

W celu ogrzania konserwy w sposób zgłaszany należy: zerwać etykieta naklejoną na płaszczyźnie puszek z konserwą, odłożyć ją na bok (bo będzie potrzebna) i wydobyć podpórke; końcem ostrego przedmiotu, np. czubkiem noża, podważyć kapsel

wciśnięty we wnękę puszek, usunąć go z wnęki i krążek paliwa wydobyć z kapsla (przez rozerwanie kapsla kartonowego lub przez podważenie krążka w kapslu metalowym albo z tworzywa sztucznego), wyciąć z puszek denko z wnęką, wytrzeć do sucha dno wnęki i tak ułożyć denko na podłożu, by dno wnęki było skierowane do góry; na dnie wnęki ułożyć krążek paliwa, ustawić na denku podpórke do podpierania puszek (co jest wskazane na etykiecie puszek), na podpórce oprzeć puszkę z konserwą i paliwo zapalić zapalniczką; po nagrzaniu konserwy do pożądanej temperatury na płaszczyznę puszek nałożyć zdjętą poprzednio etykieta, puszkę ująć ręką i konserwę zużyć zgodnie z jej przeznaczeniem.

Zastrzeżenie patentowe

Puszka do konserw ogrzewanych w warunkach naturalnych z wytłoczoną wnęką w denku lub wieczku do przechowywania paliwa bądź też innego sprzętu pomocniczego, **znamienna tym**, że wieczko lub denko posiadające wgłębienie (c) ukształtowane w sposób umożliwiający przechowywanie w nim materiału łatwopalnego np. urotropiny i służące po otwarciu puszek za podstawkę oraz umieszczona na boku puszek ażurowa nakładka (g) o brzegach ząbkowanych, która po rozwinięciu służy za podpórke do umieszczenia na niej puszek w celu jej podgrzania, stanowią urządzenie ogrzewające puszkę do konserw turystycznych w warunkach naturalnych.

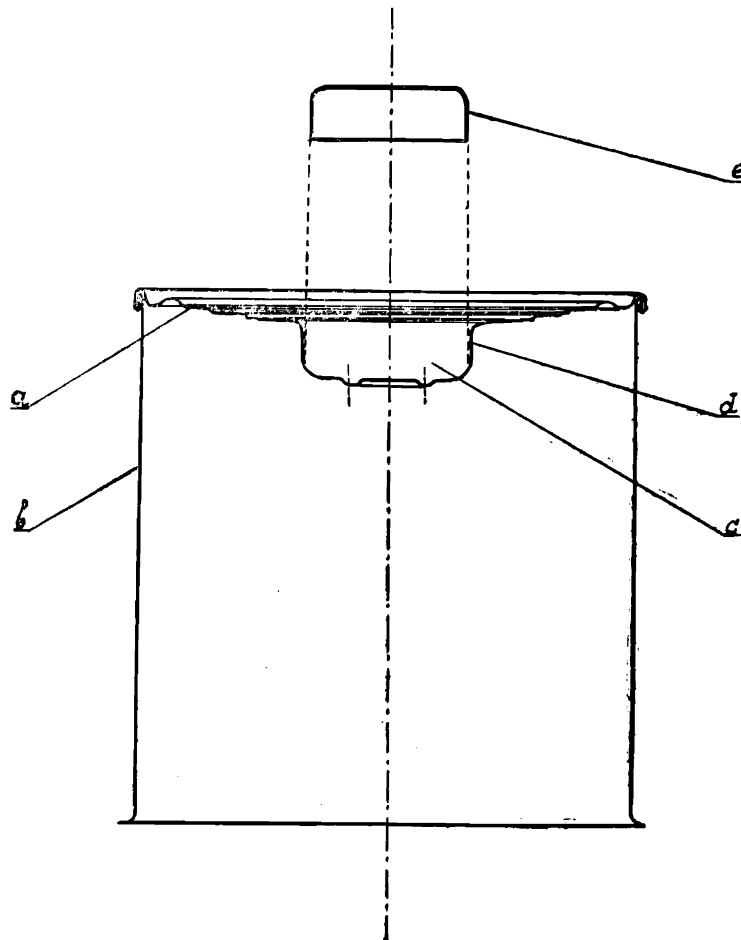

Fig. 1

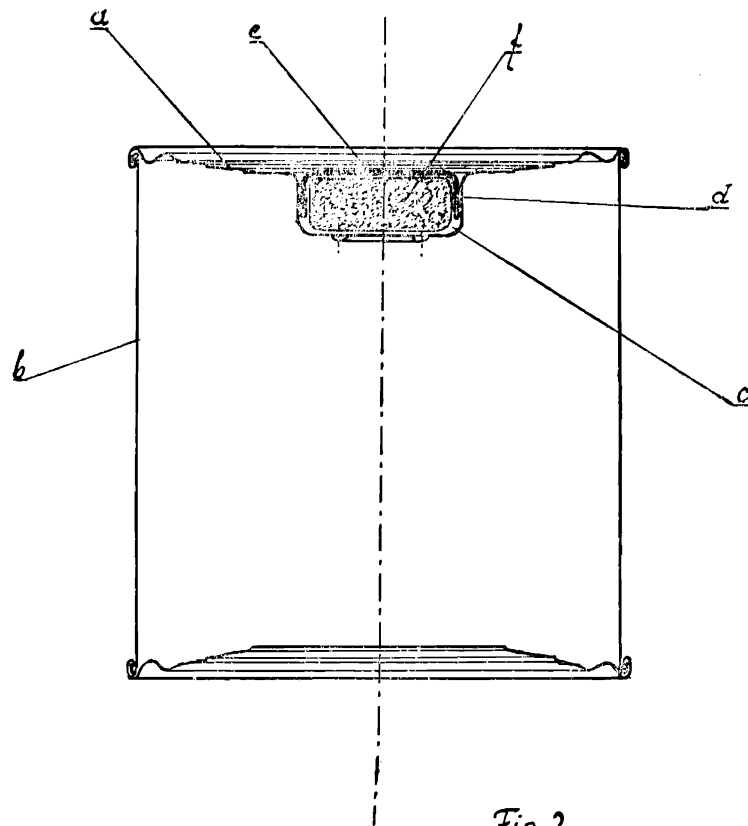

Fig 2

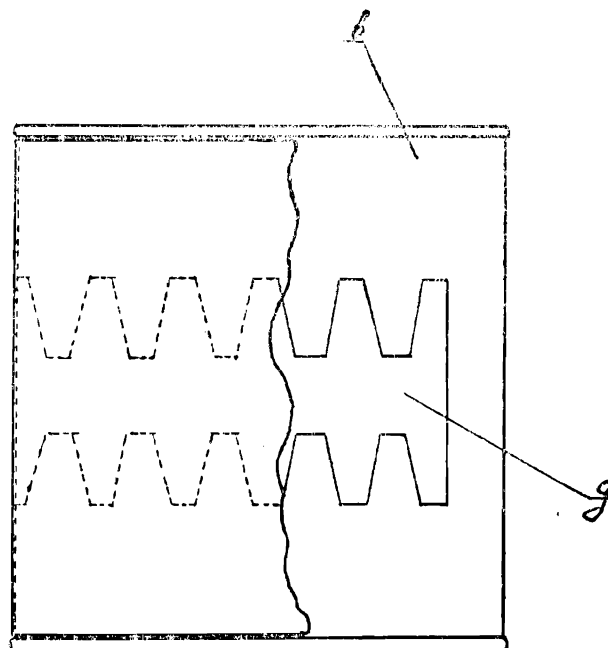

Fig 3

